

Mireasma teiului

Carmen

Când intru ud în mânăstire
Pun doar un gând în răstignire
Pe-altarul trunchiului brăzdat
De taina ce nu s-a-nchinat.

Cu ochii plini de lacrimi verzi
Ridic privirea și mă crezi
De mă căiesc, iar taina mea
Aprinde-n strană lumânarea.

Sunt o plămadă plăsmuită
Din flori de tei și picurată
Pe candelabrul cu lumină...
Aștept iertarea Ta divină.

Pătruns mi-e sufletul de tei
Și la urechi mi-am pus cercei
De flori de ceară și mireasmă
Căci mânăstirea-i o fantasmă.

Cad în genunchi la rădăcină
Și florile de tei suspină,
Criptomnezia-i crisolit
În catedrala ce-am clădit.

Într-o-nclăstare în pământ
Mâinile mele sunt cuvânt
Ce intră-n tei și în silabe
Nectarul florilor îl soarbe.

“Taina ce-acum o dezvelești
De hainele cele lumești
Este esența ta divină...
Ridică-te, căci ești lumină!”

E teiul luminat în verde
Și ceara-n flori acum se vede
În ploaia care nu mai udă...
Mireasma, sufletu-mi inundă!